

Дамян Дамянов

Когато радиото свири

Когато радиото свири
и стане светло у дома,
във мъничката ни квартира
се сбира цялата земя.
Животът ми трагично-весел
се връща пак при мен, събран
в една меланхолична песен
и в тембъра на Ив Монтан.
И всичко, дето съм очаквал,
но никога не е дошло,
със тази песен ме разплаква.
Помръква моето чело,
разтърсвам рамена, захлипвам...
А ти си млада. Ив Монтан
в кръвта ти полудяла кипва
не като скръб, а като танц.
И този танц край мен извива
несдържаната ти печал.
И този танц ми се надсмива
и казва, че съм оглупял!
Без сълзи този танц разплаква
уж веселото ти чело
със всичко, дето си очаквала,
но никога не е дошло.
Танцува ти се – ти си млада,
и аз разбирам твоя вик:
ти чрез фалшива радост страдаш
край стария меланхолик.
И Ив Монтан е само повод
за мойта скръб, за твоя танц.
За взаимните ни окови
не е виновен Ив Монтан!
И танцът, и плачът ни дразнят.
И този хубав следобяд,
започнат от домашен празник,
превърща се в домашен ад.
И в мъничката ни квартира
се сбира цялата земя,
когато радиото свири
и уж е светло у дома.

КРАЙ

© 2001 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие А6, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8625>]